

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้างนี้ เป็นการศึกษเปรียบเทียบระหว่างผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 4 (สิทธิไชยอุปถัมภ์) จังหวัดสมุทรปราการ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 4 (สิทธิไชยอุปถัมภ์) จังหวัดสมุทรปราการ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังการวิเคราะห์ข้อมูล ผลที่ได้ปรากฏต่อไปนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนระยะหลังการทดลองกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนระยะติดตามผลกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนระยะหลังการทดลองกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนระยะติดตามผลกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

1. การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาของการทดลองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 4 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง กล่าวคือ ระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่ในช่วงหลังการทดลอง และติดตามผลได้ผลการทดลองที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนของกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มควบคุมลดลงภายหลังได้รับการทดลอง แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองทำให้คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนลดลง อาจเนื่องมาจากนักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม โดยมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มรู้จักวิเคราะห์การกระทำที่ไม่เหมาะสม ช่วยให้รู้จักตนเองดีขึ้นแล้วสรุปเป็นหลักการของตนเองสามารถ นำไปประยุกต์ในการลดพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนของตนเองได้ ขณะที่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงได้สำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง และวางแผนร่วมกันในการที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสมขึ้น แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง ทำให้พฤติกรรมก่อนทวนในห้องเรียนลดลง

2. คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนทวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับ กิจกรรมกลุ่มนักเรียน กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2 ดังตารางที่

6 ที่ว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนเป็นรายคู่ทั้ง 3 กลุ่มในระยะหลังการทดลอง พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนของกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงใกล้เคียงกัน แสดงว่าทั้งกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนได้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นนักเรียนที่ย่างเข้าสู่วัยรุ่นต้องการการยอมรับจากเพื่อน เช่นเดียวกับทองเรียน อมรัชกุล (2520 : 4-5) กล่าวว่าเรื่องของกลุ่มนั้นสามารถนำพลังของกลุ่มไปเป็นเครื่องมือในการศึกษาพัฒนาบุคคลได้ อาจเนื่องจากในการใช้กิจกรรมกลุ่ม นั้นนักเรียนได้เข้ากลุ่มและมีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันได้เรียนรู้และปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนไปในทางที่เหมาะสมเพื่อให้กลุ่มยอมรับ ส่วนการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงนั้นก็เป็นวิธีการเข้ากลุ่มของนักเรียนเช่นเดียวกัน มีการเปิดโอกาสให้กลุ่มได้ศึกษาถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้สึกนึกคิดซึ่งกันและกัน จากกลุ่ม อันจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปในแนวทางที่สังคมยอมรับ ซึ่งสอดคล้องกับ โรเจอร์ (Roger, 1962 : 341-342) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มจะช่วยให้เด็กมีโอกาสรู้จักกับเพื่อนใหม่และมีโอกาสรู้จักตนเองตามความเป็นจริงมากขึ้นเมื่อได้มองตนเองด้วยสายตาผู้อื่น ปฏิกริยาตอบสนองของผู้อื่นจะบอกให้เด็กทราบว่า เขาอยู่ในขอบเขตการยอมรับของผู้อื่นหรือไม่ เด็กจะได้รับคำยกย่องติชม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าเรื่องของกลุ่มนั้นสามารถนำพลังของกลุ่มไปเป็นเครื่องมือในการศึกษาพัฒนาบุคคลได้ จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนลดลงได้ไม่แตกต่างกันในระยะหลังการทดลอง

ส่วนการเปรียบเทียบรายคู่คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนของนักเรียนตามตาราง 7 กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนลงในชั้นเรียนของนักเรียน กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงแตกต่างจากกลุ่มควบคุม อาจเนื่องมาจากการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงนั้นเป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมให้ตระหนักถึงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของตนเองตามความเป็นจริงในปัจจุบัน ตลอดจนช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิถีทางที่จะปรับพฤติกรรมของตนเองด้วยการพิจารณา

โครงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริงโดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจน มีระบบ ซึ่งสอดคล้องกับ จันทรรัตน์ ยี่ริญศิริ (2536) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนธิเบศร์ พบว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงดังนั้นการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนได้

ส่วนการเปรียบเทียบรายคู่คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มแตกต่างจากกลุ่มควบคุม อาจเนื่องมาจาก กิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม ได้รับประสบการณ์ เกิดการเรียนรู้และรู้จักซึ่งกันและกันดีขึ้น สามารถทราบข้อบกพร่องและความสามารถบางประการที่มีอยู่ในตัวของนักเรียนจากกลุ่มได้ ทำให้นักเรียนเห็นข้อเท็จจริง เกิดความคิดที่จะแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับตนเอง ดังที่ คมเพชร จัตรศุภกุล (2530 : 1519) กล่าวว่ากิจกรรมกลุ่มมีคุณค่าในด้านการพัฒนา การ ด้านการวินิจฉัย ด้านการบำบัด ตลอดจนคุณค่าต่อโรงเรียนและชุมชนดังนั้นจึงทำให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนแตกต่างจากกลุ่มควบคุม

3. คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อที่ 3 ตารางที่ 8 ที่ว่านักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มควบคุม ในระยะติดตามผลแตกต่างกัน

ส่วนการเปรียบเทียบรายคู่คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนตามตารางที่ 9 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าในระยะติดตามผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงยังคงมีผลทำให้พฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลง เนื่องจากการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีขั้นตอนการประเมินพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของตนเอง และมีการวางแผนพร้อมทั้งทำสัญญาหรือข้อผูกพันกับผู้ให้คำปรึกษาตลอดจนต้องรักษาสัญญาที่ปฏิบัติและพร้อมที่จะแก้ไขพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของตนเองให้ลดลง ซึ่งอยู่ในระยะติดตามผลพอดี จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนระยะติดตามผลลดลงซึ่งสอดคล้องกับ พรทิพย์ อินทรโชติ (2536) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมรังแกเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าภายหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงนักเรียน

มีพฤติกรรมรังแกเพื่อนลดลง

ส่วนการเปรียบเทียบรายคู่คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ ผกา บุญเรือง (2525) ได้กล่าวว่ากิจกรรมกลุ่มเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกันของบุคคลภายในกลุ่ม ทั้งในด้านกาย วาจา อารมณ์ กิริยา ท่าทาง และบรรยากาศ ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลง มีการปรับตัว ปรับความสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะที่ต่อเนื่องกันอยู่เสมอ ดังนั้นถ้านำกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการลดพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียน จึงทำให้มีการเปลี่ยนแปลงมีการปรับตัว ปรับความสัมพันธ์ในลักษณะที่ต่อเนื่องอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านไปก็ยังคงปรับพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนให้ลดลงได้ แสดงให้เห็นว่าทั้งการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง และกิจกรรมกลุ่มสามารถปรับพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนลงได้อย่างต่อเนื่อง

ส่วนการเปรียบเทียบรายคู่คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่ม และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากกิจกรรมกลุ่มเป็นการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองในอันที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตนเองไปในทางที่สังคมยอมรับ ส่วนการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ทำให้ผู้ที่มีปัญหาสามารถเรียนรู้ที่จะนำความคิดจากกลุ่มไปใช้ในการปรับพฤติกรรมของตนเองได้เช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลลภา ถนอมศิริ (2539) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน พบว่านักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มมีความรับผิดชอบด้านการเรียนเพิ่มขึ้นด้วยเหตุผลที่กล่าวมาจึงทำให้กิจกรรมกลุ่ม และ การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนได้ไม่แตกต่างกัน

4. คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มในระยะหลังการทดลองกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ตารางที่ 11 ที่ว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนระยะหลังการทดลองกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอาจเป็นเพราะว่ากิจกรรม กลุ่มเป็นกระบวนการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองโดยการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม มีการร่วมมือกันในการแก้ปัญหา หรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน อันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการรับรู้ อันจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ดังนั้นนักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มจึงได้เกิดการพัฒนาในด้านการวิจัยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนลดลงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงาน

วิจัยของ พวงแก้ว เนตรโอภารักษ์ (2533) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บ้านลานแหลม พบว่านักเรียนที่ใช้โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มมีความร่วมมือในการอภิปรายกลุ่มสูงกว่าก่อนการฝึก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เยาวภา กันทรวิชัยกุล (2530) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียน พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงสรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมก่อนทบทวนในชั้นเรียนระยะหลังทดลองกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันตามสมมติฐาน

5. คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนทบทวนในชั้นเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มในระยะก่อนการทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ตาราง 11 ที่ว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มมีพฤติกรรมก่อนทบทวนในชั้นเรียนระยะก่อนการทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกัน ดังที่ คมเพชร ฉัตรสุภกุล (2530) กล่าวถึงความมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มว่า เป็นการสร้างความเข้าใจในตนเองอย่างถูกต้อง ซึ่งโดยปกติทั่วไปอาจจะคิดว่าตนเองมีความเข้าใจในตนเอง ไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นชี้แจงว่าตนเองเป็นอย่างไร แต่ในทางจิตวิทยาแล้วมนุษย์เข้าใจตนเองในเพียงแต่บางด้าน อาจจะไม่เข้าใจตนเองได้ดีเท่าที่ควร หรือบางครั้งเข้าใจตนเองผิดพลาดได้ เพราะแต่ละคนปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมโดยใช้กลวิธีที่แตกต่างกันไป ดังนั้นกิจกรรมกลุ่มก็อาจจะช่วยมนุษย์ได้ โดยเป็นกระจกเงาสะท้อนให้เห็นภาพของตนเองทุก ๆ ด้าน และภาพเหล่านั้นก็จะทำให้พร้อมที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเองให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มในเวลาต่อมา จึงทำให้พฤติกรรมก่อนทบทวนในชั้นเรียนในระยะติดตามผลลดลงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนทบทวนในชั้นเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 11 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่านักเรียนที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าจะผ่านไป 2 สัปดาห์ พฤติกรรมก็ยังคงลดลงอีก เพราะกิจกรรมกลุ่มมีขั้นตอนการสรุปและประยุกต์หลักการ ซึ่งผู้เรียนจะรวบรวมความคิดที่ตนเองค้นพบและที่ได้จากการแลกเปลี่ยนกับผู้อื่น แล้วสรุปเป็นหลักการของตนเอง ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในอนาคต และเพื่อใช้ในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมก่อนทบทวนในชั้นเรียนของตนเองให้ลดลงในเวลาต่อมาได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ จุฑม คชพงษ์ (2538) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่ามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับกิจกรรมกลุ่มในระยะหลังการทดลอง และติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. คะแนนพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงในระยะหลังการทดลองกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 13 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 7 ที่ว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนในระยะหลังการทดลองกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกัน เนื่องมาจากการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการแก้ปัญหา และมีทักษะในการคิดแก้ปัญหาโดยเผชิญความจริงเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ให้นักเรียนยอมรับความสามารถของตนเอง ในการพิจารณาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้รับคำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงแล้วจึงทำให้มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนให้ลดลงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ พรทิพย์ อินทรโชติ (2536) ที่ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมรังแกเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถพฤติกรรมรังแกเพื่อนลงได้เช่นเดียวกันกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ทำให้พฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. คะแนนพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงในระยะติดตามผลกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 13 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 8 ที่ว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง มี พฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียนในระยะติดตามผลกับระยะก่อนการทดลองแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนกวนในชั้นเรียน ในระยะติดตามผลลดลงกว่าระยะก่อนการทดลอง เนื่องมาจากการให้คำปรึกษากลุ่มเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบัน ดังที่ สุธฤทัย มุขยวงศา (2533) กล่าวว่าผู้ให้คำปรึกษาจะชักชวนให้ผู้รับคำปรึกษา พิจารณาพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุ ช่วยให้เขาเรียนรู้ว่าเขาสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองให้ดีขึ้นได้ ด้วยการควบคุมตนเอง พัฒนาทางเลือกใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง และการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงยังเป็นวิธีช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการแก้ปัญหา และมีทักษะในการแก้ปัญหาโดยเผชิญความจริง เพื่อสนองความต้องการของตนเองให้นักเรียนยอมรับความสามารถของตัวเองในการที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น นักเรียนมีโอกาสดำเนินการความต้องการของตนเองและประเมินตนเองเกี่ยวกับ คุณค่าของพฤติกรรมปัจจุบันของตนเองซึ่งจะทำให้มองเห็นการกระทำของตนเอง

ชัดเจนขึ้น และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ตลอดจนวางแผนปฏิบัติเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองใหม่ ทำให้สามารถสามารถลดพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียนได้ต่อมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับ ปิยาพร คัมภีร์พงศ์ ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 พบว่าการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงมีผลทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบสูงขึ้นในระยะติดตามผลเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงในระยะติดตามผล จึงมีพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียนลดลงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐาน

9. คะแนนพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงในระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตาราง 13 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 9 ที่ว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงในระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านไป 2 สัปดาห์ นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงยังมีคะแนนพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียนลดลงซึ่ง สุธฤทัย มุขยวงศา (2533) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่ามีเป้าหมายในการช่วยให้บุคคลพิจารณาและกำหนดความต้องการของตนเองทั้งในปัจจุบันและระยะยาวอย่างชัดเจน และช่วยให้เขาพิจารณาสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายทางเลือกและรูปแบบพฤติกรรมใหม่ที่ต้องการและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงยังมีขั้นตอนการวางแผนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียน ซึ่งเป็นขั้นที่ทำให้นักเรียนรู้ว่าตนเองสามารถเป็นผู้กำหนดแนวทางชีวิตไปสู่สิ่งที่ดีกว่า ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงจึงทำให้นักเรียนทุกคนเกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียนให้ลดลงได้ต่อไปอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน ดังนั้นจึงทำให้คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 เนื่องจากกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมก่อหวนในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน ผู้สนใจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรเลือกนำไปใช้ให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ ตามความสนใจ และความถนัดของตนเอง

1.2 ควรมีการฝึกปฏิบัติการใช้กิจกรรมกลุ่ม และการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงให้กับครูที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความชำนาญ และสามารถนำไปใช้ลดพฤติกรรมของนักเรียนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรมำกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงไปปรับพฤติกรรมอื่นที่เป็นปัญหา เช่น พฤติกรรมพูดไม่เหมาะสม พฤติกรรมไม่มีระเบียบวินัยในชั้นเรียน

2.2 ควรมีการทำการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนโดยใช้เทคนิคอื่น ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน หรือเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนต่อไป